

"הנכה" בסמכות הוצאהנתן: קטע וחקת עלהו יוציאנאכ פילק זעסן

(1) סוסגולם ימגר טפוס לmorphos. וכמי' נמג' דמג' סטומר טפוס נל' חומכם פין סס:

טאמיק: נ.ק. זעסן

ועל דרך זה מצינו שיטה בפסקים (עיין מג"א סי' תפ"ט סק"ה וברוך יעקב סק"ט) שנוסח הברכה הוא אקב"ז על ספירת העומר "שהיוום" יום כ"ר, דהיינו שהספרה היא המשך וחולק מהברכה (ואר' שהט"ז והמג"א פסקו להלכה שוראי לומר "היום יום פלוני" שחרי "שהיוום" משמע שהוא נתינת טעם מה שמלعلا ממנה, מ"מ בבה"ט (אות ז') הביא שמי שאמר "שהיוום" לא משתבש).

נאכ פילק זעסן

הנכה ר' שביעון בן אלעזר אומר 'יעוזה תקין לישראל שעשו קורן קללות שבתורה שתנים טבבשנה תורה קודם רה מאי מעמא אמר אבי ואיתימא ריש לקש כדי שתבלת החטא וקלליהיה בשלטת השבטה הוראה' איכא סיד שהבלת טהה וקלליהיה אלא שבתורת כתבים' איכא עזרה ראש השנה היא אין עזרה נס ואיש הנפה היא רותן' ובגעודה על פירות האילן

נאכ פילק זעסן

אמ"ז שיטים
עשך אלף וגיטים תלמידים זו ולבי
עקבא מבכת עד אגיטרים וככל צו נפרק
אד' צבוי שלא נרט כבודה לה הדזה
העלם שטם עד שבא ריע אצל רבחחין
שבחדום וצנאה להט רטס ור' יההו ר' יוס
רובי' שמעון רבי אלעזר בן שמעון וטם הם
העמיד חזזה אהה שעיה הנגה כלם מטו נפשוח ועד עזרה אמר רב חמא
בר' אבא אוותואסרא' דהיא בר' אבן כלם מטו מהרה רעה טה היא אד' טמן
אכברא

נאכ כה:)ו' ניחיו המתרים במגפה ארבעהונשרים אלוף: פ פ פנאכ אוקוק ואוקון זעסן זעט

כפי דברי הארוי זיל שהייה משבט שטמן שבילו כיד אלףois טישראל, לפי
שהרג כיד אלף בשכם, וזה סוד בפסודם אל תבא נפשוי (בראשית טט' ז), על סוד
היכור שטמן שטמן ביחסו יסוד, لكن נרם שפנס אחר כך נס בסוד ברית,
ואחר כך נתנו בכיד אלף תלמידים שהוilo לו לרבי עקיבי יוכחות סב' זטם, لكن אל
תוספ:

נאכ זעט. פאוק זעט אוקו

ב' כזבי' היא איזבל (ט"א טו לא), ותיקונה
היתה אשת טורנופופום דזהה אשת רבי
עקיבא', וידוע כי איזבל הייתה רה��פת (נמ)
את אליהו שהוא פינחס' להנעם טמן,
וחמרי' היא רבי עקיבא' והוא תקינו. וכובי
תיקונה במטרוניתא'. ומרי' הוילא היה בן
דינה קודם שנשאה שטמן, וככיד אלף
שהמיט טבט שטמן בטטם' דם הביצ'
אלף תלמידי רבי עקיבא שטמן שלא הלק
כבוד זה להה^ט, בוגרים עז שטם שלא

נאכ זעט אוקוק סאיין ואוקון

ביה וזריך לברך בכל לילה בא"י
אמ"ה אקב"ז על ספרות העומר קודם שישפר. מנה ולא
בירך זיא ואית חור ומברך:

טאמיק: נ.ק. זעסן הוצאה ואונטוק א' ק-ט

ויש לדקדק בדברי הרמב"ם מ"שanca דנקט שאם לא בירך יצא, והא פשיטה
שאין הברכות מעכבות (זהה בשאר המצות לא הוצרך הרמב"ם לפרש שאם לא בירך
יצא)

נאכ זעט סמכות הוצאה וא' כט

וכחות

בספר הפטשכ"ז, מפרק לברכת העומר
בין השמשות, מושום דספוקא זרבנן לקללא,
וספרית העומר בזמן זהה זרבנן, וכן בchap
ר' ז. וכחות במקוזר ויטרי, המתחפל עם
האבור מבעוד יומם, מונה עמםם בלא
ברכה, ממה גפשך, אמר אם אונדר בלילה
בקביתי אחדר ואברך בדין, ונמצא שלא
ברכתי לבטהה, ואם אשפה, הרי מניימי
ימים ושבועות למץוה. אבל הרמב"ם כתוב,
אם מנה ולא ברך יצא, וכן עקר. ולפיכך
אדריך ליזהר, מי ישוויל אותו חבירו כמה
ימי הספירה, שיאמר לו לא אוחמל קו' קה
ובקה, שאם יאמר לו הימים קה וקה, נמצא
שCKER מנה, ואין יכול לחזור ולמנות
בקרבה,

טאמיק: נ.ק. זעט

ואמנם דברי הרמב"ם הם לאפוקי שיטת המחוור ויטרי [MOVABA אבטזרהום]
דס"ל שאם ספר בלבד ברכה שפיר יכול לחזור ולברך עליה ולספר שוב פעמי. וכותב ע"ז
האבדרהום דשיטת הרמב"ם אינה כן, אלא דכוון ספר כבר יי"ח ואית יכול לחזור
ולמנת ברכה. וכע"פ נראה מדברי הראשונים דשאוני הכה שהברכה מטרפת לנוג
מעשה הספרה. (עיין בביאור הגרא"א סימן תפ"ט סעיף ג').

נאכ זעט סאיין ק-ט זעט

הסוייס. גם ילמר טבוס וכו'
ומהמ טבולה נמיית טבוס למם טלטמל'

נאכ זעט זעט זעט

אין לומר טבוס מלה טבוס:

נאכ זעט זעט זעט

[ט] כו"ט יט הל' נטפור. סכחה כלחרוטם של ימאר
בכ"ה וטלטם טולמר טבוס נל' מ"ט טומטן כרוכק וטילט וכבריל' וכן מנטן מנטן נל' כיפורות.

ט פִּי-אוֹ

אֲהַפֵּד אֶל-עָמִים שְׁפָה בָּרוֹרָה לְקָרָא:
כָּלָם בְּשֵׁם יְהוָה לְעַבְדוּ שְׁבָט אֶחָד:

23. ఏదులు నుండి వ్యవసాయానికి వెళుతులు ఉన్నాయి.

כ. וְרַמּוֹ גָּדוֹל יֵשׁ בָּמָה שֶׁאָמַר אֲבָרָהָם אֶבְיוֹן לְלוֹט
'הִלָּא כִּי הָאָרֶץ לְפִנֵּיךְ הַפְּדָד נָא מְעַלִּי אֶם
הַשְּׁמָאֵל וְאַיִנָּה וְאֶסְתָּרָה וְאַשְׁמָאֵלָה' (בראשית יג, ט).
אָמַר לוֹ, לְפָה אֲתָה קָרִיב חָנָם עַבְרָר רַשְׁתַּת הָאָרֶץ, כִּי
לְכָל זָמָן, נָבוֹא וּנוֹן שִׁיחָה כָּל הָאָרֶץ לְפִנֵּיךְ וְשָׁלֵךְ אֲתָה
נוֹטֵל וְלֹא תָּכַל אָזְתָּה פָּגָה. וְאִקְרָםִי וְהַיָּה הַגּוֹן, בְּכוֹא
מְלֻכּוֹת בֵּית דָוד שְׁבָא מְרוֹת, שָׁאָמָנה לְחַמּוֹתָה וְחוֹא,
צִי' הַקּוֹנֵת יִפְרֹיד בֵּינִי וּבִינֶךָ. וְזֹהוּ שֶׁאָמַר 'הַפְּדָד נָא
מְעַלִּי'. וּבְכָרְבָּן גָּדוֹל דְּבָרָה וּתְבָמָה שֶׁאָמָרָה 'הַמְּמֻתָּה
יִפְרֹיד', כַּפֵּי כִּי שְׁפָרֶשׂ בָּעֵל עַקְנָה בְּמִגְלָת וּתְרֵה
וְחַמְרָר וְחוֹא, וְזֹהוּ כִּי הַאֲמוֹת אֵין פְּרוֹד בִּינֵיכֶם בְּמֹותָם
זֶה מְהָה, כִּי בְּלָם יִתְהַרְבֵּר הַוּלָּכִים לְאַבְדוֹן, אֶכְלָל כֵּל יִתְרָאֵל
יִשְׁלַׁחְתָּם חַלְקָה לְעוֹלָם הַבָּא (סנהדרין ז'). אֶכְנָן יִשְׁלַׁחְתָּם
בִּינֵיכֶם בְּמֹותָם זֶה מְהָה, כִּי לֹא שְׁוִים הַסְּתָתְּלִיקִים,
וְקַמּוּ שֶׁאָמְרוּ (כְּכָא בְּחָרָא עָה א) כֵּל צְדִיקָן צְדִיקָן גְּבָרָה
מְחַפְּתָהוּ של חברו, נִמְצָא בְּמֹותָם יִשְׁפּוֹרֹוד.

24. لِهَدِيْنِ نَمَّا وَنِّيْدَنِ

והנה איתא בחז"ל ש"ילוט" שהיה אביהם של מואב, הוא מלשון לוטותא [ゾהר ח'א דף פ' ע"ב, ועי' בשלהי פ' לך תורה אוור (ד'). הרי שככל עצמו הוא על שם הקללה שבכרייה. וזה סוד המפורש בקדמוניים [עיין שליה באורך בפ' וישב] שמשיח בן דוד הוא מוצא חלציו של לוט [עמו ומאובך] דכיון שעליו כתיב (צפניה ז) "או אהפהן אל עםים גוי לקרא כולם בשם ה'", והינו שהוא ההופך את הבירה מטר לטוב בזמנים של "וישמעו רוחקים ויבואו ויתנו לך כתר מלוכה" (פיוט של "ויאתינו לך לעבדך"), מAMILIA מוכחה שנושא בתוכו כל האפשרויות של קללה כדי להופכה לרבקה. וויאתא בשלהי [פ' לך] שמרומו עניין זה אצל רות [שהיתה אמה של מלכות בית דוד, עמשנאי בגעין ליב], כשם אמרה לנעמי בשעת גירושה (רות) "רק המות יפריד ביןיך ובנייך". ואילו לגבי היריב שבין רועי לוט ורועי מקנה אברהם כתיב "הפרד נא מעלי", והענין הוא, שמה שהוכרח לוט להפריד מבארהם מחמת שיוכתו לצד הקללה, נתקן בשורש עניינה עיי' רות שהיא מיזמצי חלציו של לוט כשם אמרה לנעמי שלאmittו של דבר על כדי ליכא שם פירוד בינוינו, כי דויד המלך יהפוך כל הקללה והפירוד לנרככה ונירוד [נעיש מושׁוּת בזוויג פ' ח'ב עמוד 2].

25. C. dana C. 32.

(כד) מכיה רעהו בסתר. על נזון הרגע חשוות הולמת. להלמי מזקודה כל רגע מטה הדרבן, י"ל לוריס יט כלה, בוגר י"ל שטמיס. וכונגד שמעון נם ממכח מלווה, לפि סלה סינה גלטו נדרכו לפיי מומו כבנרכ שמל האנטמיס, נתקן נם רעה נתקלו:

והנה איתא בקדמוניים [מגלה עמויקות אומן פ"ו] שהכ"ד אלף תלמידים שמתו באו לתקן הפס ש כל כ"ד אלף משבט שמעון שמתו במגנה על דבר פעור כשונו עם בנות מואב ו הענין צ"ב.

16.C. N.P. AN. C.I.D

סוכני לכ:

כORTHOGONALITY OF THE SPACES OF HARMONIC FUNCTIONS
בORTHOGONALITY OF THE SPACES OF HARMONIC FUNCTIONS

17 א.כ.נ.ר.פ.ר.ל.

והנה הסיבה שהזورو מברכה לקללה היא עצת בלבם לzonot עם בנות מוואב כדאיתא בגמי [שם] שאמר לו "אלקיהם של אלו שונא זמה הוא" וכו', שיעזיז הצלחה בלבם להחדר קללותיו בישראל. אלא שבתי הכנסת ובתי מדשאות נשארו בברכה ולא יהיה יכול לפגוע בהם (ואמנם דרך בתים כנסיות ובתי מדשאות נשאר היכי תמצוא להHIGHLY) אל כל הברכה כולה".

13 వారం చూడాలి

גם סבת קדריאת שם מואָב הוּא כי הַנֶּה
מוֹאָב בְּגִימְטְּרִיאָ מִיטָּ.

1:26 בנכמ" נהוו 19

וכלת מואב עלה מיט וbear הארץ מואב הארץ חיים עם מיט.

תפקיד נ' פ' 20

ונראת הביאור בעניין זה, דנהו איתא מהאר"י זיל [שער הפסוקים פ' ו/or וכבר מוזכר ברבינו בחיי דברים ל"ד, ו', ועי' בספר אפיקים ים להגריא"ח, סוטה י"ג, ב'] ש"מואכ" עלה בגימטריה מ"ט. והוא ע"ד מה שאמרו [מס' סופריםعلوم במקל שוה של טוב ורע - ברכה וקללה. והוא ע"ד מה שאמרו [מס' סופרים בט"ז, ו'] אמר ר' ינאי תורה שנתן הקב"ה למשה נתנה לו במ"ט פנים טמא ומ"ט פנים טהור שנאמר ודגל בגימטר' מ"ט, והרי Ubodot האדם היא הכרעת העולם לצד הטוב ע"י המשכת השוב והרבה העליונה בחתוניות, [ברכה הוא עיין המשכה מלשון "ברוכה" כדאיתא בנפש החיים שער ב', פרק והיא המשכת השפעה העליונה למיטה]. וכבר נتبادر לעיל [ענין ד'] שהטעם שהוא במ"ט הו, שהרי מסגרת עולם הטבעי היה בהשתלשות של מספר "שבע", וההתפשטות שלימה של כל מספר היה בכפיפותיה, והרי ז' פעמים ז' הוא מ"ט. וכן ש"יזה לעומת זאת עשה האלקיס" (קחלה ז'), מיליא ינסן מ"ט אופנים של תפיסה בהמשכת אורו ית' בחתוניות, וכגדם מ"ט פנים בהاضניות של פירוד והיפך כבונו ית'. וכן מבואר ש"מואכ" חובק בתוכו כל ואיש האסלאמיות של רע וכבללה.

תְּשַׁלֵּחַ אֶת־בָּנֶיךָ וְאֶת־בָּנָיֶךָ וְאֶת־בָּנָיֶךָ בְּנֵי־בָּנֶיךָ וְכַא־כַּא (ב) כַּא־כַּא

ולוט רצה להקדים בירוחם הארץ, כי חשב
שהוא יורש את אברהם, כמו שפרש רש"י ריב
בין רועי כו' והכגעני [הפרזין] או [ישב] באנץ' (בראשית
יג, ז), כסוד אדורו בגען' (שם ס, כה) ולאין לו חלק הארץ,
כך לוט בעת ההיא מקהל, כי 'לוט' לשון 'לטותה'.

26

בדרכם הפתחים ובני הcessiles עכ"ל הזוב, ועי"ש סורן של דברים.

ולבן נ"ל השפל ליתן גם בזה טעם פשוט
למה בעל חכ"ד בעילות, ואקדים דברי
הקדוש בספר הנכבד אגרא דכללה (ט' מ"ק)
בפסקוק ויחל העם לזנות אל בנות מואב, ותוון
הדברים, דעתך בלבם הרשות היה להיות שהיה
יודע שיש בקבלה אצל ישראל, כי הניצוץ
הקדוש המשוקע אצל בנות מואב אשר ממש
יתגונץ מושיען של ישראל, והאהה הזאת
אשר הניצוץ טמון בקרבה חרדוּ אחר המן
ישראל להביא ניצוץ הקדוש והוא לטון
הקדושה, כמו שהיא המעשה ברוח הצדיקת
אשר באח בלט ושכבה מרגלות בוועו לבקש
מננו על נפשה הטמן בקרבה, באמירה ופרשת
כנפייך וגורי כי גואל אתה (וים ג' ט), והנה זאת
היתה עצת הרשות שהיא התחלה הפיתוי
ליישראל והוריפה מבנות מואב, וזה יהיה בצל
שידרפו אחריהם בתושבם הנה זה וודאי
הניצוץ הטמן אשר שואף רוח הקדושה
עתכ"ד, ועי"ש באורך דברים מותקים. ולפי
זה אפשר ללמוד וכות' על זמרי בן סלאו שהיה
חושכ כי כובי היא האשה אשר טמן בתוכה
ניצוץ הקדוש הזה, אשר ממנו ישחלשל כל
מלכות בית דוד ונוגם מלך המשיח, והנה
משיח בן דוד" גני חכ"ד, וזה יש לרמז
בדברי הגמרא חכ"ד בעילות בעל וכו',
שכונתו היה כדי לברר נשמת "משיח בן דוד"
ג' ד' מאות ועשרים וארבעה, וכל דברי בדור
אפשר.

המ"ק נ"מ לא' קמ"ק.

ואמנם יש להוסיף לפ"ז על האמור לעיל [בענין י"א], דהנה רע"ק היה סבור שבר
כוכבא הוא הקיום של הכתוב [במדבר כ"ד] דרך כוכב מעיקב ונוגם ומהצ' פראי
מוab [כמפורט בירושלמי תענית כ"ד, א'], והרי לפמישת הא כ"ד אלף תלמידי
רע"ק היו חייכים לתקן הפגש של בנות מוab שעיל ידים נהגו כייד אלף משפט שמעו.
ונמצאו שהיעוד של "ומחץ פראי מוab" [שהוא חמ"ט שעריו טומאה בגימטי מוab
יעו"ש] היה מתקיים ע"י בית דוד אליו היו תלמידי רע"ק מתוקנים טומאת מוab
והופכים המ"ט של טומאה למ"ט של קדשו ע"י ספרות מ"ט בדור נכו. והרי רק
דרך זה יתגלה הארת דוד המלך שנולד בעצרת - יום החמשים של ספרה. אכן
מנורבה כל זאת, ולא נמחץ פראי מוab, הרי מוab ניצח ולא נולד דוד המלך.

(30)

המ"ק נ"מ לא' קמ"ק.

זהו תוכן עניין לידות דוד מלך ישראל בעצרת, דכיוון שהוא מזרע לוט [עמו ומוab]
הריריו והופך כל חלקי הקללה והרע עד שקוראים כלם בשם ה' לעבדו שכם
אחד.

(31)

המ"ק נ"מ לא' קמ"ק.

הנה בתוכחת פ' בחוקותינו ינס מ"ט אלות וקללות, וענינה הוא שבריתה של תורה
נכרצה בדרך שצד של מ"ט פנים טמא צריך להתייחס לתורה, ואם לאו,
ישראל נתונים חי תחת שלטונו של הקללה שבבריה". ואנemos השם "ברית"
מחיב שהקשר בין הקב"ה וכט"י מוכחה להתקיים, ועל ידי הפרת ברית בטל הקיום
חי' וחלים כל הקללות, כי חובת הברית היא או להיות ענו ית', או שלא להיות. והוא

המ"ק נ"מ לא' קמ"ק.

זהו עומק עצה בלעם הרשות שרצה לעקור את ישראל מן השורש²⁷, וכן תחלה
השתדל לכוכו את השעה שהקב"ה כביכול כועס, ועי"ז להפוך הנחתת הבריאה
לכעס ודין ולמנוע שפע הברכה מן העולם²⁸. וכיון שהקב"ה הפך הכל לברכה, ייע' לו
בלך להכשילים ע"י בנות מואב, ודרך שורש הקללה של מואב תינון האפשרות
עלוק הברכה מישראל. ואנמנם הצליחו בזה עד שמחמתו כי' חורה כל הברכה לקללה
חו'ץ מביה"כ וביהם²⁹. ומעטה מכובן מה שמותו כי' אף משפט שמעון על דבר
פעור, היינו משום שהקללה חלה בהם בפועל ומותו במגפה. וענין זה מפורש בפרש"י
שבטים, וכגンド שמעון לא כתוב אמור לפפי שלא היה בלבו לברכו לפני מותו כשברך שאר
השבטים, לכך לא רצה לקללו, ע"כ. הרי ששבט שמעון הוא בכל הקללה בעצם, והוא
מכח קללה בלבם של כללה בהם בפועל ועל דם כללה הבניין בית ישראל בכלל).

והשתא יש לנו תפיסה עמוקה בדברי הקדומים שכ"ד אלף תלמידי רע"ק הם כגד
כ"ד אלף משפט שמעון שמותו במגפה, דהנה לפי המבואר, הסתלקותם
היתה מכח הקללה של בלעם. שהרי ע"י המעשה זימה עם בנות מואב, חלה בהם
בחינת מ"ט פנים טמא של מואב שהיה צד הקללה של הבריאה, והרי ימי העمر
באים להפוך המ"ט של קללה למ"ט של ברכה ועי"ז להגעה למעמד המקודש. וכיון
שהתלמידי רע"ק לא גלו כבודה של תורה כדבאי, חלה בהם הקללה של מואב שלא
נקע על ידים³⁰. ואנמנם לפאי' למדים אלו, שמיתת תלמידי רע"ק לא הייתה בתורת
ונוש גרידא, אלא דכיוון שהם היו הבית מודרש שחוכרחה לקבל תורה שבעל' של
רע"ק, ממילא היה מוטל עליהם חובה העצום להפקיע קללה מואב מן העולם. וכיוון
שהלא נפקחה לתורה, הרי בדור מAMIL לא נשאר להם קיום.

27

המ"ק כב: ט'

• אָרְאָנוּ וְלֹא עֲתָה אִשְׁוּרֵנוּ וְלֹא קָרֹזֶב
דָּרְךָ כּוֹכֶב מַיְעָקָב וְקָם שְׁבָט מִיְשָׁרָאֵל
וּמְחִץ פָּאָתִי מֹאָב וּקְרָקֵר בְּלִבְנִיָּתָה:

28

כּוֹמָא קָאַזְקָן כב:

תני ר' שמעון בן

יוחי עקיבא ר' היה דורש דרך כוכב מעיקב
דרך כוכבא מעיקב ר' עקיבא כד הוה חמי
בר כובוה הוה אמר דין הוא מלכא משיחא
אל ר' יוחנן בן תורה עקיבא עלו עשבים
בלחיך וערין בן דוד לא יבא

29

סְפִינְכִּין כב:

אמ' רב נחמן אמר רב מאן דרבנן זוויר מתנים או חיש' ומיל'
אלקם עט' ר' מאות ועשרים וארבעה בעילות בעל אוו' רשות אוו' הווא
הסתנן ל' מיט' עד שתהש בז' וזה ידע שמיל' אלקם עט'

המ"ק יא' קמ"ק ב' נ"ח

ועין בדורות לבניינו

מהחריזיו זיל הנדרס בסוף ספר חסד לאברהם,
וזיל': כי כל מעשה הראשונים ומה גם הנזכר
בתורה אינם בלבד כפשטן ואני בדור הזדמן
ומקרה ח'ז', כי אל החשוב אשר שלומיאל
שהיה שני לנשיים ממכח דוד המדבר בימי
משה רביינו ע"ה אודגינו שיהיה פרץ בעיריות

שאמרו בגמ' [מגילה ל'א] עזרא תיקון לקרוא באלוות וקללות של משנה תורה לפני עצרת [כמשנית בכמה אגפי, עיין עוד בענין כ"ה, וכ"ז]. ולדרךינו, הרוי ברית האלוות וקללות שאנו צריכים לקבל על עצמנו קודם קדום לקבל התורה היא כנגד המ"ט קללות של "מוֹאָב", שהרי ספירת מ"ט ימים צריכה להפוך כולם לברכה ע"י התיחסות נכוна לשער הני. וכך לפניו עצרת צריכים לקיים "תכלת שנה וקללותיה", ורק בדרך זה מוכנים אנו לתורה.

84

טמיך אין לך

והנה לדרכינו יתכן לפרש מה שכתבEAR [בסוף עניין ד'] שהברכה על הספירה מצטרפת לעצם מעשה הספירה, ע"ש. ואולי ייל מילתא בטעמא. דהיינו שעצם הספירה באה להפוך המ"ט קללות לברכה ולהפקיע מן העולם המ"ט פנים טמא של מוֹאָב, ממילא כולל בהברכה ותוספת עניין מלבד היotta כשר ברכות המצאות דעלמא. ונמצא שהברכה מצטרפת למעשה הספירה בדרך שעל ידה הוא הספירה עצמה גילוי של ברכה.